

Sygn. akt II AKa 76/22

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 5 października 2022 r.

Sąd Apelacyjny w Gdańsku II Wydział Karny w składzie:

Przewodnicząca: Sędzia SA Alina Miłosz-Kloczkowska

Sędziowie: SA Marcin Kokoszcyński

SA Dorota Rostankowska (spr.)

Protokolant: stażysta Anna Bogdańska

przy udziale prokuratora Prokuratury Okręgowej w G. S. G.

po rozpoznaniu w dniu 5 października 2022 r.

sprawy:

1. M. P. s. W., ur. (...), w T.,

oskarżonego z art. 266 § 1 k.k. i art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 23 ust. 1 ustawy z dnia 16 kwietnia 1993 r. o zwalczaniu nieuczciwej konkurencji (t.j. - Dz. U. z 2019 r., poz. 1010) w zw. z art. 11 § 2 k.k. i art. 12 k.k.; art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 296 § 1, 2 i 3 k.k.

2. M. P. (1) s. R., ur. (...), w N., oskarżonego z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 296 § 1, 2 i 3 k.k. i w zw. z art. 21 § 2 k.k.

na skutek apelacji wniesionych przez obrońców oskarżonych

od wyroku Sądu Okręgowego w Toruniu z dnia 11 czerwca 2021 r.,

sygn. akt **II K 122/19**

I. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok,

II. zasądza od oskarżonych: M. P. i M. P. (1) po 2580 (dwa tysiące pięćset osiemdziesiąt) złotych tytułem opłat za postępowanie odwoławcze oraz obciąża każdego z oskarżonych połową wydatków tego postępowania.

UZASADNIENIE

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	II AKa 76/22
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	2	

1 CZĘŚĆ WSTĘPNA**0.11.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji**

Wyrok Sądu Okręgowego w Toruniu z 11 czerwca 2021r. w sprawie II K 122/19

0.11.2. Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońcy

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

0.11.3. Granice zaskarżenia**0.11.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia**

na korzyść

na niekorzyść

w całości

w części

#

co do winy

#

co do kary

#

co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia

0.11.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

0.11.4. Wnioski

#	uchylenie	#	zmiana

1Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

0.12.1. Ustalenie faktów

0.12.1.1. Fakty uznane za udowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
		M. P. (1)	Sąd odwoławczy nie przeprowadzał postępowania dowodowego.		
0.12.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
	M. P. (1)	Sąd odwoławczy nie przeprowadzał postępowania dowodowego.			

0.12.2. Ocena dowodów

0.12.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów		
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwiężle o powodach uznania dowodu
	Sąd odwoławczy nie przeprowadzał postępowania dowodowego.	Sąd odwoławczy nie przeprowadzał postępowania dowodowego.

0.12.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)		
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwiężle o powodach nieuwzględnienia dowodu
	Sąd odwoławczy nie przeprowadzał postępowania dowodowego.	Sąd odwoławczy nie przeprowadzał postępowania dowodowego.

1STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków		
Lp	Zarzuty	
	Apelacja adv. E. S. - błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, poprzez uznanie, że oskarżony M. P. (1) dopuścił się czynu opisanego w art.13§1 k.k. w zw. z art.296§1,2, 3 k.k. w zw. z art. 21§2 k.k. poprzez współdziałanie w przestępstwie nadużycia przez M. P. udzielonych mu uprawnień i niedopełnienie ciężących na M. P. obowiązków, w zakresie	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny # zasadny # częściowo zasadny # niezasadny # zasadny

wyboru kontrahenta, przygotowania i zbycia zabudowanych działek o numerach ewidencyjnych (...), (...), należących do lub użytkowanych wiecejście przez (...) w T., na najkorzystniejszych dla Stowarzyszenia warunkach, poprzez dążenie do sprzedaży mu wyżej wymienionych nieruchomości za cenę, zmierzając do wyrządzenia szkody majątkowej w wielkich rozmiarach, kwocie 1.268.800 zł., do wystąpienia której nie doszło, na skutek powiadomienia przez T. J. 23 listopada 2016 Komisji Rewizyjnej (...) w T. i jej dalszych prac, a ostatecznie odwołania 19 grudnia 2016 roku przez Nadzwyczajne Walne Zebrania Członków Stowarzyszenia (...) M. P., chociaż zebrany w sprawie materiał dowodowy, w szczególności w postaci wyjaśnień oskarżonych, wysyłanych maili, przedłożonych w postępowaniu przygotowawczym przez oskarżonego M. P. (1), zawartych umów o doradztwo, z dnia 2czerwca 2016 i pośrednictwo w sprzedaży nieruchomości z dnia 1 lipca 2016, oraz innych dowodów w postaci dokumentów, które zostaną omówione w uzasadnieniu przeczają temu, aby osk. M. P. (1) wypełnił znamiona przestępstwa wyżej opisanego.	# częściowo zasadny # niezasadny # zasadny # częściowo zasadny # niezasadny # zasadny # częściowo zasadny # niezasadny # zasadny # częściowo zasadny # niezasadny # zasadny # częściowo zasadny # niezasadny # zasadny # częściowo zasadny # niezasadny # zasadny
- obraza przepisów postępowania karnego, t.j. art. 2, 4, 5§2 i 7 k.p.k. poprzez ukształtowanie przekonania Sądu I instancji na podstawie wybiórczej oceny dowodów, pominięcie tych, które były korzystne dla oskarżonego M. P. (1),	# częściowo zasadny # niezasadny # zasadny # częściowo zasadny # niezasadny
- obraza przepisów prawa materialnego t.j. art. 296§1,2,3 w zw. z art. 21§2 k.k. i art. 13§1 k.k. poprzez ich zastosowanie wobec oskarżonego M. P. (1), z	# częściowo zasadny

braku podstaw faktycznych do jego zastosowania.

- niewspółmierność kary wymierzonej oskarżonemu M. P. (1), wobec tego, że to oskarżony przedłożył wszystkie dowody w sprawie, w tym korespondencje mailową, która doprowadziła do wyjaśnienia wszystkich okoliczności sprawy, nadto oskarżony zaproponował M. P. rozwiązanie umowy przedwstępnej za zwrotem wpłaconego zadatku, jednak dopiero z końcem roku, pojawiły się środki pieniężne, na zwrot wpłaconych przez osk. M. P. (1) pieniędzy i w dniu 23.12.20216 roku zostało zawarte porozumienie pomiędzy oskarżonym, a (...) o rozwiązaniu umowy przedwstępnej, zawartej w dniu 25.10.2016 roku. W takiej sytuacji mógłby być zastosowany §5 art. 296 k.k., względnie nadzwyczajne złagodzenie wynikające z art. 21§3 k.k.

Apelacja adw. M. J.

1. obraza przepisów postępowania, która miała istotny wpływ na treść zapadłego wyroku, a mianowicie naruszenie art. 2 § 1 pkt 1 k.p.k., 4 k.p.k., 5 § 2 k.p.k., 7 k.p.k. oraz art. 410 k.p.k. poprzez:

a) przyznanie waloru wiarygodności zeznaniom świadka E. O., w zakresie obciążającym oskarżonych, podczas gdy kierując się zasadą swobodnej, a nie dowolnej oceny dowodów oraz wskazaniem wiedzy i doświadczenia życiowego, bezspornie należało uznać, że w/w zeznania należy traktować nie tylko z dużą ostrożnością, ale wręcz wyjątkowo krytycznie, albowiem E. O. po pierwsze jako potencjalny nabywca wieżowca

(...) nie zrealizował swoich zamierzeń dotyczących zakupu w/w nieruchomości, a po drugie utrzymując bardzo bliskie osobiste relacje ze świadkiem M. S., która pozostawała w konflikcie z M. P., kierował się osobistym interesem i chęcią odwetu na oskarżonych, a w związku z tym zeznań tych nie można traktować jako wiarygodnych;

b) przyznanie waloru wiarygodności zeznaniom świadka M. S., w zakresie obciążającym oskarżonych, podczas gdy kierując się zasadą swobodnej, a nie dowolnej oceny dowodów oraz wskazaniem wiedzy i doświadczenia życiowego, bezspornie należało uznać, że w/w zeznania należy traktować nie tylko z dużą ostrożnością, ale wręcz wyjątkowo krytycznie, albowiem M. S., jako Kierowniczką Działu (...), pozostając w bardzo bliskiej osobistej relacji z E. O., była zainteresowana zakupem wieżowca (...) przez w/w, przekazywała mu szczegółowe i poufne informacje, które były wykorzystane w procesie zakupu wieżowca (...), pozostawała w konflikcie z M. P., a w związku z tym zeznań tych nie można traktować jako wiarygodnych;

c) przyznanie waloru wiarygodności zeznaniom świadka T. J., w zakresie obciążającym oskarżonych, podczas gdy kierując się zasadą swobodnej, a nie dowolnej oceny dowodów oraz wskazaniem wiedzy i doświadczenia życiowego, bezspornie należało uznać, że w/w zeznania należy traktować nie tylko z dużą ostrożnością, ale wręcz wyjątkowo krytycznie, albowiem T. J. jako Członek Zarządu (...) wiedział o wszystkich działaniach podejmowanych przez Prezesa Zarządu (...) M. P. i M. P. (1), a na skutek

gróźb kierowanych przez E. O. o zamiarze złożenia zawiadomienia o popełnieniu przestępstwa, złożył rezygnację z pełnionej funkcji, a chcąc zrzucić z siebie jakąkolwiek, nawet potencjalną odpowiedzialność, podejmował działania zmierzające do odsunięcia od siebie jakiegokolwiek zarzutów, przy jednoczesnym obciążaniu oskarżonych, a w związku z tym zeznań tych nie można traktować jako wiarygodnych;

a także wybiórcza ocena pozostałego materiału dowodowego pochodzącego z dokumentów i osobowych źródeł dowodowych poprzez pominięcie lub nie przyznanie waloru wiarygodności dowodom korzystnym dla oskarżonego M. P. (1), a tym samym przyjęcie za wiarygodne tylko tych dowodów, które mogłyby obciążać w/w oskarżonego.

2. rażące błędy w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, które miały fundamentalne znaczenie na treść zapadłego wyroku poprzez ustalenie, że:

a) E. O. (...) „złożył jeszcze za kadencji M. D., pisemną ofertę przewyższającą cenę zakupu ustaloną z M. P. (1)” (str. 20 uzasadnienia wyroku; oferta (...) „złożona przez E. O. była najkorzystniejsza, co łatwo można stwierdzić, przeliczając wskazaną kwotę przez kurs NBP w dniu zawarcia umowy przedwstępnej” (str. 22 uzasadnienia wyroku); „oferta E. O. była najwyższa, opiewała bowiem na 500.000 euro netto, co licząc po kursie NBP z 24 października 2016 r. dawało kwotę ponad 2.653.000 złotych brutto” (str. 28 uzasadnienia wyroku),

podczas gdy oferta złożona przez E. O., opiewająca na kwotę 500.000 euro na dzień 23 listopada 2015 r. stanowiła równowartość 2.119.750 zł (według kursu średniego NBP na dzień 23 listopada 2015 r.), a na dzień 24 października 2016 r. stanowiła równowartość 2.161.250,00 zł (według kursu średniego NBP na dzień 24 października 2016 r.);

b) wysokość rzekomej szkody w majątku (...) na kwotę 1.268,000 zł, do wyrządzenia której zmierzał rzekomo M. P. i M. P. (1), stanowi „różnica między ofertą M. P. (1), a wartością obydwu działek wraz z budynkiem, wynikająca z opinii biegłego rzeczoznawcy... tj. 3.593.300 zł” (str. 33 uzasadnienia wyroku), podczas gdy rzeczywista wartość rynkowa w/w nieruchomości (a nie szacunkowa o charakterze hipotetyczno-teoretycznym) ze względu na jej nietypowy charakter, stan techniczny i brak możliwości rozbudowy nigdy w żadnej ofercie potencjalnych nabywców nie przekroczyła ceny proponowanej przez M. P. (1), a w związku z tym nie można mówić o jakiegokolwiek nawet potencjalnej szkodzie, a tym bardziej o dążeniu przez oskarżonych do jej wyrządzenia.

c) 2016 r. „Kondycja finansowa (...) była stabilna” pomimo prawidłowego ustalenia, że „W bilansie za 2015 rok (...) wykazał stratę w wysokości 2.306.320,17 zł”, a także podczas, gdy (...) w 2016 r. posiadał szereg wielomiesięcznych opóźnień w płatnościach na rzecz kontrahentów, utracił płynność finansową, środki wpłacone przez M. P. (1) tytułem zaliczki w wysokości 100.000 zł pozwoliły na uregulowanie najpilniejszych

	zaległości płatniczych, a (...) ratując wyjątkowo trudną i niestabilną sytuację finansową zmuszony był w 2017 r. do dokonania sprzedaży innej nieruchomości (tzw. stolarni) za kwotę 2-3 krotnie niższą niż wskazywały zlecone operaty szacunkowe, tj. za kwotę 1.500.000 zł.	
Związłe o powodach uznania zarzutów za zasadne, częściowo zasadne albo niezasadne		
Apelacja adw. E. S. Ad. tiret drugie. W pierwszej kolejności Sąd odwoławczy odniesie się do zarzutów o charakterze procesowym. W sytuacji bowiem gdy autorka środka odwoławczego nie traktuje błędu w ustaleniach faktycznych jako samoistnego uchybienia w obszarze określenia podstawy odpowiedzialności karnej, zarzut takiego błędu wiąże się z obszarem procesowym, tj. kompletnością materiału dowodowego (np. art.167 kpk i art.366 kpk) lub wadliwą i niepełną jego oceną (art.7 kpk i art.410 kpk). Zarzut ten w zakresie, w jakim jest powiązany z uchybieniami procesowymi, może mieć zatem postać błędu „dowolności” lub błędu „braku”. W takiej sytuacji błąd w ustaleniach faktycznych jest w istocie konsekwencją uchybień procesowych, jako pierwotnych; to one bowiem generują wadliwe ustalenia faktyczne. Chodzi przecież o to, że oceny i wnioski wyprowadzone z okoliczności ujawnionych w toku przewodu sądowego nie odpowiadają zasadom logicznego rozumowania lub że nie przeprowadzono istotnych		

dowodów, które mogły mieć wpływ na treść ustaleń faktycznych.

W treści analizowanych punktów apelacji można dopatrzeć się zarzutu błędu dowolności, skarżąca kwestionuje bowiem dokonaną przez Sąd Okręgowy ocenę dowodów zgromadzonych w sprawie.

Sąd I instancji ma ustawowo zagwarantowaną swobodę w ocenie przeprowadzonych dowodów i ocena ta podlega ochronie przewidzianej w art.7 kpk dopóty, dopóki nie zostanie wykazana jej błędność. Jak słusznie przyjmuje się w orzecznictwie, przekonanie sądu o wiarygodności jednych dowodów i niewiarygodności innych pozostaje pod ochroną art.7 kpk wtedy, gdy: jest poprzedzone ujawnieniem w toku rozprawy głównej całokształtu okoliczności sprawy (art.410 kpk) i to w sposób podyktowany obowiązkiem dochodzenia prawdy (art.2 § 2 kpk); stanowi wynik rozważenia wszystkich tych okoliczności, przemawiających zarówno na korzyść, jak i na niekorzyść oskarżonego (art.4 kpk); jest wyczerpująco i logicznie - z uwzględnieniem wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego - argumentowane w uzasadnieniu wyroku (art.424 § 1 pkt 1 kpk); (por.m.in. postanowienia Sądu Najwyższego z: 24 lutego 2011r. w sprawie III KK 382/2010r., z 7 lipca 2010r. w sprawie II KK 147/2010, z 13 czerwca 2007r. w sprawie V KK 5/2007, z 25 września 2002r. w sprawie II KKN 79/2000 oraz wyroki Sądu Najwyższego z: 22 lutego 1996r. w sprawie II KRN 199/95, 9 listopada 1990r. w sprawie WRN 149/90).

Sąd odwoławczy rozpoznający apelację dokonuje natomiast

kontroli swobodnej oceny dowodów dokonanej przez Sąd I instancji (porównaj: T. Grzegorzczak, J. Tylman, Polskie postępowanie karne, Wydawnictwo Prawnicze LexisNexis, Warszawa 2003 r., s. 90 - 94; S. Waltoś, Proces karny - zarys systemu, Wydawnictwo Prawnicze Lexis Nexis, Warszawa 2003r., s. 255 - 259). Może przy tym poprzestać na odwołaniu się do rozważań Sądu I instancji, gdy zarzuty apelacji ograniczają się do gołosłownej polemiki z oceną Sądu (tak: wyrok Sądu Najwyższego z 9 grudnia 2021r. w sprawie II KK 170/21).

Przed przystąpieniem do oceny argumentacji przedstawionej w wywiedzionym środku odwoławczym, Sąd Apelacyjny poczyni kilka uwag natury ogólnej związanych z podniesionymi zarzutami o charakterze procesowym.

Podkreślenia wymaga, że samoistnym zarzutem apelacyjnym nie może być zarzut naruszenia art.2 kpk. Przestrzeganie naczelnych zasad procesu karnego (we wskazanym przepisie to zasada prawdy materialnej), jest bowiem gwarantowane w przepisach szczegółowych i dopiero wskazanie naruszenia tych konkretnych, szczegółowych przepisów może uzasadniać zarzut apelacyjny (tak Sąd Najwyższy w: wyroku z 5 października 2010r. w sprawie III KK 370/09; postanowieniu z 27 marca 2007r. w sprawie III KK 461/06).

Wskazać nadto należy, że skarżąca podnosząc zarzut naruszenia przez Sąd Okręgowy zasady obiektywizmu unormowanej w przepisie art. 4 kpk w żaden sposób go

nie uargumentowała. Tymczasem wykazanie, że w toku postępowania doszło do naruszenia zasady obiektywizmu wymaga wskazania uchybień konkretnych przepisów służących realizacji tej zasady (tak: wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z 12 grudnia 2019r. w sprawie II AKa 559/19). Podkreślenia również wymaga, że bezstronność to kierowanie się przez sędziego obiektywizmem, nie stwarzając korzystniejszej sytuacji dla żadnej ze stron czy żadnemu z uczestników postępowania, w trakcie zarówno toczącej się przed sądem sprawy, jak i orzekania. Traktuje on zatem uczestników postępowania równorzędnie (bezstronność subiektywna). Bezstronność obiektywna to działanie sędziego wyłącznie na podstawie prawa, zgodnie ze swoim sumieniem i wewnętrznym przekonaniem. Elementem zasady obiektywizmu jest też zakaz przyjmowania przez organ procesowy kierunkowego nastawienia do sprawy, dopasowywanie czynności procesowych do z góry przyjętego na wstępie wyniku lub oddalanie wniosków dowodowych jednej tylko strony, gdy dążą one do ustaleń sprzecznych z przyjętym na wstępie założeniem. Ale ocena materiału dowodowego z daniem wiary jednym z dowodów, nie stanowi naruszenia tej zasady (tak też: Sąd Najwyższy w postanowieniu z 9 sierpnia 2017r. w sprawie II KK 206/17). Skarżąca nie zdołała zatem wykazać, a Sąd odwoławczy nie stwierdza aby doszło w przedmiotowej sprawie do naruszenia przez sąd orzekający zasady obiektywizmu.

Nadto wskazać należy, że zarzut apelacji nie powinien dotyczyć

łączonego naruszenia przepisów art.7 kpk i art.5 § 2 kpk. Jeżeli bowiem skarżąca kwestionuje ocenę dowodów co do ich wiarygodności, to takiej sytuacji nie dotyczy art.5 § 2 kpk lecz art.7 kpk. Natomiast gdy skarżąca podważa prawidłowość ustaleń faktycznych – w sytuacji gdy sąd powziął wątpliwość ale rozstrzygnął jej na niekorzyść oskarżonego albo gdy takich wątpliwości nie miał, choć powinien je mieć, skoro po dokonaniu oceny dowodów nie miał podstaw do odrzucenia korzystnej dla oskarżonego wersji zdarzenia – to wówczas należy postawić zarzut naruszenia art.5 § 2 kpk. Jeżeli natomiast pewne ustalenia faktyczne zależne są od dania wiary lub odmówienia jej przeprowadzonym dowodom, nie można mówić o naruszeniu art.5 § 2 kpk a ewentualne zastrzeżenia co do oceny wiarygodności konkretnego dowodu rozstrzygane mogą być jedynie na płaszczyźnie utrzymania przez sąd w granicach sędziowskiej swobodnej oceny dowodów (patrz: wyrok Sądu Najwyższego z 11 października 2002r. w sprawie V KKN 251/01).

Lektura uzasadnienia omawianej apelacji daje podstawy do uznania, że w istocie skarżąca kwestionuje dokonaną przez Sąd I instancji ocenę dowodów, do której to oceny odnosi się przepis art.7 kpk. Wprawdzie bowiem również wskazuje na pominięcie dowodów korzystnych dla oskarżonego (str.2 apelacji), co winno znaleźć odzwierciedlenie w powołaniu art.410 kpk jako podstawy zarzutu, nie wskazuje jednak jakie dowody zostały pominięte przy ocenie przez Sąd I instancji.

Zarzut obrazy art.7 kpk nie zyskał aprobaty Sądu odwoławczego. W tym zakresie skarżąca kwestionuje dokonaną przez Sąd Okręgowy ocenę wiarygodności zeznań świadków: T. J. i M. S. wskazując, że ich zeznania w dużej części są nieprawdziwe (st.9 apelacji). Sąd Apelacyjny nie podziela tej oceny, akceptując jednocześnie ocenę tych dowodów dokonaną przez Sąd I instancji. Nie budzi wątpliwości Sądu odwoławczego, że nie wszystkie działania podejmowane przez M. P. po objęciu funkcji prezesa (...) zyskały aprobatę jego pracowników lub osób współpracujących. Sąd II instancji dostrzega również zaangażowanie M. P. we wprowadzanie pewnych zmian organizacyjnych, które okazały się trafne i zostały utrzymane też po objęciu funkcji przez nowego prezesa. Rzecz jednak w tym, że nie ma to wpływu na odpowiedzialność karną oskarżonego M. P. (1), która jest związana jedynie z próbą sprzedaży jednej z nieruchomości należącej do (...). Nie ma racji skarżąca twierdząc, że świadek T. J. był w konflikcie z M. P., co sugeruje, że konflikt ten utrzymywał się przez cały okres prezesury M. P.. Początkowo bowiem obaj zgodnie współpracowali, a T. J. za prezesury M. P. został członkiem zarządu (...). Pierwotnie świadek T. J. nie sprzeciwiał się sprzedaży wieżowca, nie zgadzając się na nią dopiero kiedy okazało się, że M. P. nie informował zarządu o istotnych dla tej sprawy okolicznościach lub przedstawiał nieprawdziwe informacje o stanie finansowym (...) (zeznania świadka T. J. - k.216v-217v, 2314-2317 akt sprawy). Za całkowicie dowolne, nieoparte żadnym dowodem uznać

należy twierdzenia skarżącej (str.9 apelacji), że to świadek M. S. była inspiratorką odwołania M. P. z funkcji prezesa (...). Jak wynika bowiem z zeznań świadka M. S. (1) – komisja rewizyjna zaczęła badać kwestię prób sprzedaży nieruchomości (...) po złożeniu rezygnacji z funkcji członka zarządu przez T. J. i zapoznaniu się z jej powodami (k.161 akt sprawy). Stąd kwestia czy M. S. była z bliskich relacjach z E. O., czy też nie, nie ma żadnego znaczenia dla oceny wiarygodności jej zeznań w kontekście odpowiedzialności karnej oskarżonego M. P. (1). Poza sporem pozostaje, że E. O. był zainteresowany zakupem wieżowca (...) przy ul. (...) w T.; nie był zresztą jedynym chętnym, do czego szerzej Sąd Apelacyjny odniesie się w dalszej części niniejszego uzasadnienia. Istotą zarzutu przypisanego oskarżonemu M. P. (1) jest jednak próba zakupu wieżowca po zaniżonej cenie, do której odniesieniem nie jest oferta E. O., a operat sporządzony przez niezależnego rzeczoznawcę D. J.. Wobec jego treści, za całkowicie dowolne uznać należy stanowisko skarżącej, że oferta oskarżonego M. P. (1) nie była niekorzystna dla (...) (str.11 apelacji). Bez znaczenia zatem dla odpowiedzialności karnej oskarżonego M. P. (1) pozostaje czy świadek T. J. znał kwotę jaką za zakup wieżowca proponował E. O..

Na str.12-13 apelacji skarżąca przedstawia pewne elementy stanu faktycznego, w tym niesporne – jak na przykład data zawarcia umowy przedwstępnej czy też data i kwota zadatku wpłaconego przez oskarżonego M. P. (1) na jej poczet, niestawienie się M. P. na podpisanie umowy sprzedaży.

Bez znaczenia dla odpowiedzialności karnej oskarżonego M. P. (1) w przedmiotowej sprawie jest to na skutek czyjej interwencji nie doszło do podpisania umowy przyrzeczonej. Istotne jest natomiast to, że decyzyjnym w tym przedmiocie nie był oskarżony M. P. (1). Jak wskazała bowiem sama skarżąca (st.13 apelacji), M. P. zdecydował się na pozyskanie zgody Walnego Zgromadzenia na sprzedaż nieruchomości za określoną cenę, co skutkowało niepodpisaniem umowy przyrzeczonej 21 listopada 2016r. Wola oskarżonego M. P. (1) co do sfinalizowania transakcji była bez znaczenia, skoro – jak również wskazała sama skarżąca (str.13 apelacji) – nie mógłby on dochodzić zawarcia umowy z uwagi na niezawarcie umowy przedwstępnej w formie aktu notarialnego.

Odnosząc się do podanej przez skarżącą (str.9 apelacji) datę złożenia oferty przez E. O. wskazać należy, że nie była to oferta złożona po raz pierwszy (zeznania świadka M. S. - k.2344v akt sprawy). Nie jest zatem tak jak twierdzi skarżąca (str.10, 13, 14 apelacji), że oferta M. P. (1) była jedyną, a ofercie E. O. M. P. dowiedział się dopiero w listopadzie 2016r. Z uwagi na fakt, że przedmiotem zarzutu nie jest to, że wieżowiec nie został sprzedany E. O. a to, że miał zostać sprzedany oskarżonemu M. P. (1) po zaniżonej cenie, bez wpływu na jego odpowiedzialność karną w przedmiotowej sprawie pozostają relacje E. O. z M. S. opisane również na str.11 apelacji.

Nie bez znaczenia również pozostaje, że mimo zawartej umowy pośrednictwa w sprzedaży m.in. tej nieruchomości, oskarżony M. P. (1) nie wykazywał aktywności

w przedstawianiu tej oferty, o czym świadczą informacje z szeregu mediów (...) (k.752, 753, 816, 817, 824, 827 i 871 akt sprawy). Podkreślenia również w tym miejscu wymaga, że to oskarżony M. P. (1) wskazał na rzeczoznawcę, który dokonał mocno zaniżonej – jak się później okazało – wyceny wieżowca przy ul. (...), która nadto obejmowała tylko jedną z działek z nim związanych, podczas gdy umowa sprzedaży miała obejmować obie działki. Nie bez znaczenia pozostaje również, czego zdaje się nie dostrzegać apelująca, że M. P. blokując dostęp do informacji dotyczącej sytuacji finansowej (...) (o czym zeznaje świadek K. N. – k.230v-231 akt sprawy), wprowadzał w błąd członków Walnego Zgromadzenia twierdząc, że jedynie sprzedaż wieżowca M. P. (1) może uratować finanse (...). Po zmianie na stanowisku prezesa okazało się, że były to informacje nieprawdziwe. Skutku oczekiwanego przez skarżącą nie może zatem przynieść odwoływanie się do tego, że propozycja sprzedaży wieżowca została wstępnie zaakceptowana przez Walne Zgromadzenie (...). Nie bez znaczenia natomiast pozostaje, że liczba członków Stowarzyszenia (...), którzy mieli prawo głosu na Walnym Zgromadzeniu poszerzyła się znacznie, również o osoby niezwiązane w żaden sposób z (...), w tym związane natomiast z oskarżonym M. P. (1). Szerzej do tej kwestii Sąd Apelacyjny odniesie się w dalszej części niniejszego uzasadnienia.

Skutku oczekiwanego przez skarżącą nie może również przynieść odwoływanie się do rzekomo wyjątkowo trudnej sytuacji finansowej (...) w końcu 2016r.

Po pierwsze, pewne trudności w terminowej realizacji pewnych zobowiązań nie były nowością w (...), o czym świadczą zeznania świadków: M. D. (k.210v-211, 2325-2327v akt sprawy), H. D. (k.213v-214 akt sprawy), M. S. (k.171v-173, 2343v-2346 akt sprawy). Nawet wskazywany przez skarżącą świadek P. K. zeznał, że zazwyczaj były jakieś opóźnienia w płatnościach faktur (k.2330, 2331 akt sprawy). Nigdy jednak ta sytuacja nie zagrażała stabilności finansowej (...).

Nie ma racji skarżąca twierdząc, że korespondencja mailowa pomiędzy obu oskarżonymi była główną podstawą do uznania ich winy. Jak wynika bowiem z części motywacyjnej zaskarżonego orzeczenia, była ona jednym z wielu dowodów, na podstawie których Sąd Okręgowy oparł poczynione ustalenia faktyczne skutkujące uznaniem winy obu oskarżonych.

Ad. tiret pierwsze. Zarzut nie jest trafny. Skoro bowiem dokonana przez Sąd Okręgowy ocena dowodów jest trafna, ustalenia dokonane przez Sąd I instancji są również prawidłowe. Wbrew twierdzeniom skarżącej, zgromadzony i oceniony w sposób swobodny materiał dowodowy pozwolił na poczynienie prawidłowych ustaleń faktycznych.

Nie ma również racji skarżąca twierdząc, że błędnym było ustalenie Sądu I instancji, że oskarżony M. P. (1) miał dostęp do dokumentów Stowarzyszenia (...) w T. bez umowy. Podkreślenia bowiem wymaga niekwestionowana przez skarżącą okoliczność, że umowa o współpracy stowarzyszenia z oskarżonym M. P. (1) nie została zarejestrowana w dzienniku (...), nie

została przekazana do księgowości ani zrealizowana żadna faktura z tytułu doradztwa, na co trafnie wskazał Sąd Okręgowy – str.25 uzasadnienia wyroku). Pogląd tego sądu o podpisaniu umowy o współpracy post factum zyskał pełną aprobatę Sądu Apelacyjnego, po analizie wszystkich dowodów zgromadzonych w sprawie. Wobec powyższego skutku oczekiwanego przez skarżącą nie może przynieść odwoływanie się do zeznań świadka T. J., w których miał podać, że słyszał o istnieniu takiej umowy. Świadek nie złożył bowiem takiej treści zeznań podając, że nie słyszał (podkreślenie SA) o istnieniu takiej formalnej umowy między (...) a oskarżonym M. P. (1) (k.2314v akt sprawy). Składając zaś zeznania w postępowaniu przygotowawczym podał, że oskarżony za zgodą M. P. miał wgląd do dokumentów księgowych (...) mimo, że nie współpracował w jakiegokolwiek formie z przedsiębiorstwem (k.216v akt sprawy). Z tożsamyh względów skutku oczekiwanego przez skarżącą nie może przynieść odwoływanie się do zeznań świadka M. S.. Sama bowiem skarżąca wskazuje (str.4 apelacji), że M. P. przedstawił (podkreślenie SA) oskarżonego M. P. (1) jako doradcę. Wskazać w tym miejscu godzi się na zeznania świadka M. S. (1), który podał, że na komisji rewizyjnej nie słuchali M. P. (1), gdyż formalnie on dla nich nie istniał (k.2323v akt sprawy). Wobec powyższego bezskutecznym jest również odwoływanie się do umowy o doradztwo zabezpieczonej w domu oskarżonego M. P. (1) (str.7 apelacji). Nie jest również tak jak twierdzi skarżąca, że Sąd Okręgowy zaprzeczył istnieniu takiej umowy. Sąd ten bowiem ustalił, że umowa istniała ale została zawarta post factum (str.25 uzasadnienia

wyroku). Wskazać w tym miejscu należy na zeznania świadka M. S., w których podała, że już kilka dni po wyborze (podkreślenie SA) M. P. na prezesa (co miało miejsce 22 kwietnia 2016r.) oskarżony M. P. (1), mimo braku pełnomocnictwa brał udział w spotkaniach, na których przedstawiana była sytuacja prawna wieźowca i oferty do tej pory złożone, a zatem informacje niewątpliwie objęte tajemnicą (...) (k.2345 akt sprawy). Podkreślenia wymaga, że nawet biorąc pod uwagę datę wskazaną na „Umowie o współpracy z doradcą” (2 czerwca 2016r. – k.313 akt sprawy), przed tą datą oskarżony M. P. (1) nie był jeszcze osobą uprawnioną do pozyskiwania takich informacji.

Niezależnie od powyższego ustalenia poczynione w tym zakresie przez Sąd Okręgowy nie mają istotnego znaczenia dla kwestii odpowiedzialności karnej oskarżonego M. P. (1). Ustalenia te bowiem mają kluczowe znaczenie dla odpowiedzialności oskarżonego M. P. w zakresie czynu przypisanego mu w pkt. I zaskarżonego orzeczenia, tj. występkę z art.266 § 1 kk, którego nie przypisano oskarżonemu M. P. (1). Wobec zaś faktu, że ani oskarżony M. P., ani jego obrońca nie złożyli wniosku o sporządzenie uzasadnienia wyroku Sądu II instancji, sąd ten jest zwolniony od czynienia dalszych rozważań w tym zakresie.

Poza sferą szczegółowych rozważań nad omawianą apelacją może również pozostać kwestia restrukturyzacji (...) jaka dokonała się za prezesury M. P. (str.4, 5 apelacji). Nie jest to bowiem przedmiotem zarzutu jaki przypisano oskarżonemu M. P. (1). Po lekturze nie tylko uzasadnienia

zaskarżonego orzeczenia ale i akt sprawy, Sąd Apelacyjny dostrzega, że intencje prezesa M. P. co do poprawy funkcjonowania (...) były pozytywne, jednak z czasem – Sąd odwoławczy w pełni aprobuje pogląd Sądu I instancji (str.39 uzasadnienia wyroku), że stało to się pod wpływem oskarżonego M. P. (1) – M. P. zaczął podejmować niekorzystne dla (...) działania. Nie budzi wątpliwości, w świetle przedłożonych do akt sprawy dokumentów, że oskarżony M. P. (1) jest absolwentem studiów podyplomowych (...). Na czas wydania wyroku przez Sąd I instancji oraz sporządzania jego uzasadnienia w pełni uprawnione było twierdzenie Sądu Okręgowego (str.25-26 uzasadnienia wyroku), że żadnego potwierdzenia w zgromadzonym materiale dowodowym nie znajduje stanowisko aby oskarżony M. P. (1) miał doświadczenie w restrukturyzacji podmiotów gospodarczych; posiadanie dyplomu nie jest jednoznaczne z posiadaniem doświadczenia w określonym zakresie. Informację bowiem w tym przedmiocie skarżąca dołączyła dopiero jako załącznik do apelacji (k.2547 akt sprawy). Kwestia czy oskarżony poza posiadaniem dyplomu miał również doświadczenie w restrukturyzacji podmiotów gospodarczych nie ma istotnego wpływu na jego odpowiedzialność w przedmiotowej sprawie. Podkreślenia bowiem wymaga, że przedmiotem zarzutu nie jest sam fakt próby sprzedaży wieżowca przy ul. (...) w T., a to za jaką cenę próbowano dokonać tej sprzedaży i w jakich okolicznościach doszło do tego, że nabywcą miał być oskarżony M. P. (1). Stąd nie było potrzeby weryfikowania danych przekazanych przez oskarżonego M. P. (1) swojemu obrońcy

w mailu z 17 grudnia 2021r. Podobnie rzecz się ma z kwestią doświadczenia oskarżonego M. P. (1) w obrocie nieruchomościami (str.6 apelacji). Informacje mogące świadczyć o posiadaniu takiego doświadczenia znalazły się w aktach sprawy dopiero jako załącznik do omawianej apelacji. Tymczasem na etapie postępowania jurysdykcyjnego Sąd Okręgowy dysponował informacjami, że: firma (...) M. P. (1) mająca zajmować się sprzedażą nieruchomości (...) została zarejestrowana 1 czerwca 2016r. a wyrejestrowana 31 stycznia 2017r. (k.852 akt sprawy), oskarżony M. P. (1) nie miał licencji pośrednika handlu nieruchomościami wydanej przez (...) Federację (...) (k.844 akt sprawy), choć oskarżony był ubezpieczony jako pośrednik nieruchomości (k.901-905 akt sprawy). Wskazać jednak należy w tym miejscu, że ubezpieczenie takie ma charakter obowiązkowy, co wynika z § 1 Rozporządzenia Ministra Finansów z 26 kwietnia 2019r. w sprawie obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej pośrednika w obrocie nieruchomościami. Brak jest jakiegokolwiek obiektywnego dowodu na poparcie twierdzenia skarżącej, że „oskarżony M. P. (1) współpracował z firmami z rynku nieruchomości na terenie całego kraju w zakresie sprzedaży nieruchomości” (str.6 apelacji). Brak jest również w aktach sprawy dowodów na to, że oskarżony M. P. (1) zajmował się innymi nieruchomościami poza tymi należącymi do (...), a właściwie poza wieżowcem przy ul. (...), a nim tylko w kontekście zamiaru jego nabycia. Jak już bowiem wskazano w niniejszym uzasadnieniu, nie oferował do sprzedaży tej

nieruchomości w żadnym lokalnym medium. Na etapie postępowania jurysdykcyjnego Sąd Okręgowy dysponował jedynie informacją, że oskarżony M. P. (1) pracował w (...), nie mając jednak jakichkolwiek dowodów na to, że mogłoby to przekładać się na osiągnięcia w restrukturyzacji. Praca ta natomiast wykazuje związek ze świadkiem K. K., który za czasów prezesury M. P. zajmował się obsługą prawną (...) (dotychczasowemu podmiotowi zajmującemu się obsługą prawną (...) spółce (...) wypowiedziano umowę - k.1616 akt sprawy, co przez 6 miesięcy generowało dodatkowe koszty dla (...) związane z wypłatą należności zarówno dla byłego jak i aktualnego podmiotu wykonującego obsługę prawną). Podkreślenia w tym miejscu wymaga zatem, że zarzut przypisany oskarżonemu M. P. (1) dotyczy działań podejmowanych w związku z dwiema działkami stanowiącymi własność lub użytkowanie wieczyste (...), o nr ewidencyjnych (...) i (...). Odnosząc się do stanowiska skarżącej, że oskarżony M. P. (1) miał się zająć nieruchomościami generującymi koszty (str.4 apelacji) wskazać należy, że jego aktywność koncentrowała się na wieżowcu, i - jak się później okazało - powiązanej z nim działce, czyli działkach nr (...) i (...), nie zaś na nieruchomościach należących do (...), które rzeczywiście generowały koszty, tj. w szczególności budynek stolarni położony przy ul. (...). Skarżąca zarzucając Sądowi Okręgowemu wybiórczą ocenę zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego sama zdaje się nie dostrzegać całokształtu działań podejmowanych w związku z tą nieruchomością. Wobec powyższego celowym - w ocenie Sądu Apelacyjnego - jest ich

przedstawienie. Jak wynika ze zgromadzonego w sprawie (a niekwestionowanego w omawianej apelacji) materiału dowodowego, M. P. ubiegając się o stanowisko prezesa (...) był przeciwny planom sprzedaży wieżowca przy ul. (...) (zeznania świadków: H. T. – k.213v-214 akt sprawy, M. S. – k.171v-173 akt sprawy). Oskarżony M. P. (1), którego znał ze studiów (...) i którego darzył zaufaniem i wierzył w jego zdolności biznesowe, zainspirował go do zmiany poglądu i po objęciu funkcji prezesa (...) M. P. zaczął forsować zamysł sprzedaży tej nieruchomości, podejmując przy tym działania korzystne dla oskarżonego M. P. (1). Powierzył mu zadanie znalezienia nabywców na nieruchomości, które (...) zamierzało sprzedać. Uwaga oskarżonego M. P. (1) skoncentrowała się właśnie na wieżowcu, który zamierzał sam zakupić. Wobec powyższego skutku oczekiwanego przez skarżącą nie może przynieść odwoływanie się do przedstawiania przez M. P. oskarżonego M. P. (1) jako osobę mającą zająć się nieruchomościami generującymi koszty dla (...) (str.4 apelacji). W związku z tym oczywistym jest, że nie był zainteresowany określeniem jego wysokiej ceny, z drugiej zaś strony w jego interesie było ograniczenie możliwości zakupu przez inne podmioty. W tym celu M. P. zmienił zarówno księgowego (...), jak i pośredników sprzedaży nieruchomości. Zmiana księgowego pozwoliła na szerzenie wśród pracowników (...) i członków stowarzyszenia (...) informacji o rzekomo krytycznie niekorzystnej sytuacji finansowej (...) przy jednoczesnej blokadzie informacji o rzeczywistej sytuacji w tej sferze, o czym świadczą zeznania świadków:

T. J. (k.216v-217v akt sprawy),
K. N. (k.230v-231 akt sprawy),
H. D. (k.213v-214, 2218v-2220v
akt sprawy). Zwiększenie liczby
członków Stowarzyszenia (...), w
dużej mierze o osoby związane z
M. P. lub oskarżonym M. P. (1)
miało na celu zapewnienie zgody
na sprzedaż wieżowca. Wydanie
operatu dotyczącego wartości
przedmiotowej nieruchomości
zlecono osobie poleconej przez
oskarżonego M. P. (1). W oparciu
o ten operat ustalono wartość tej
nieruchomości na kwotę znacznie
odbiegającą od jej rzeczywistej
wartości a sporządzony operat
został w opinii komisji arbitrażowej
przy (...) Federacji (...) całkowicie
zdyskwalifikowany jako zawierający
liczne, istotne błędy mające wpływ
na wartość rynkową wycenianej
nieruchomości i nie spełniający
wymogów ustawy (k.1321-1349 akt
sprawy). Bezpośrednio po uzyskaniu
zgody na sprzedaż nieruchomości
oskarżony M. P. (1) wpłacił
100.000 zł. Również i w tym
zakresie wyraźnie widać pośpiech
w podejmowaniu czynności (brak
sprecyzowania jaki charakter ma
wpłacona kwota). O ukrywaniu
przez oskarżonego M. P. (1) faktu,
że to on osobiście miała zamiar
kupić wieżowiec świadczą również
zeznania świadka T. J., na którego
często powołuje się skarżąca, że
oskarżony M. P. (1) zasłaniając
się tajemnicą handlową nie chciał
wskazać kto jest zainteresowany
zakupem wieżowca (k.2314v akt
sprawy), gdy tymczasem on sam
był tą osobą. O tym fakcie świadek
T. J. dowiedział się dopiero po
tym jak M. P. poinformował go
o udzieleniu pożyczki (...) przez
oskarżonego M. P. (1) (która później
okazała się zadatkiem na poczet
kupna wieżowca (k.2315 akt sprawy)

Z tożsamych względów, tj. braku związku z czynem przypisanym oskarżonemu M. P. (1) szerszych rozważań nie wymaga podnoszona w omawianym środku odwoławczym (str.7-8 apelacji) kwestia sprzedaży należącej do (...) kamienicy przy ul. (...) i nieruchomości przy ul. (...).

Poza sporem pozostaje, że prezes M. P. uzyskał zgodę Walnego Zgromadzenia na sprzedaż wieżowca przy ul. (...). Sąd odwoływany się do zeznań świadków: T. J. i P. Ł. (str.8 apelacji) nie może przynieść oczekiwanych przez skarżącą rezultatów. Wskazać jednak należy na zeznania świadka T. J., w których podał, że oskarżony M. P. (1) mówił o małym zainteresowaniu kupnem nieruchomości, M. P. zaś przekonywał, że brak zgody na sprzedaż wieżowca oskarżonemu M. P. (1) skutkował będzie brakiem środków na wynagrodzenia dla pracowników (...) w grudniu 2016 roku (k.217 akt sprawy). Obie informacje – jak wynika z dokumentów zgromadzonych w sprawie – okazały się nieprawdziwe. Zainteresowani kupnem wieżowca (oferty składali jeszcze za poprzedniego prezesa – M. D.) byli bowiem: E. O. (k.120-121, 665v-666, 1930v-1931v akt sprawy), początkowo również: P. K. (1) (k.192v-193 akt sprawy), P. R. (k.197v akt sprawy), J. S. (k.168v akt sprawy) i T. S. (k.165v, 2322-2325 akt sprawy). O istnieniu innych chętnych na zakup wieżowca zeznawali również świadkowie: M. S. (1) (k.161 akt sprawy), H. D. (k.213v-214, k.2218v-2220v akt sprawy), M. S. (k.171v-173, 581v-582v, 2343v-2346, 2348-2350v akt sprawy), I. B. (k.929v-930v akt

sprawy), M. D. (k.210v-211 akt sprawy), J. D. (k.1195-1196 akt sprawy), K. K. (1) (k.245v-236, k.579v-580 akt sprawy), P. Ł. (k.304v-305v akt sprawy), W. M. (k.1061 akt sprawy), M. S. (2) (k.1190 akt sprawy) oraz oskarżony M. P. (k.1888v-1890 akt sprawy). Świadczy o tym również pismo M. P. (k.831-832 akt sprawy), pkt 21 załącznika do pisma z 23 marca 2017r. (k.208 akt sprawy) oraz pośrednio zeznania świadka M. B., który podał, że jeszcze przed sporządzeniem operatu M. P. mówił mu o innych ofertach kupna wycenianej nieruchomości (k.299v-300 akt sprawy). Nie były również zagrożone wypłaty wynagrodzeń za grudzień 2016 roku dla pracowników (...); otrzymali oni wynagrodzenia w terminie (zeznania świadków: K. N. – k.230v-231 akt sprawy, H. D. – k.213v-214, 2218v-2220v akt sprawy, E. W. – k.339v, k.883v-884, k.1607v-1608v akt sprawy, W. M. - k.1061 akt sprawy). Zeznaje nawet o tym nowy księgowy (...), zatrudniony przez M. P. – świadek F. N. (k.307v akt sprawy). O tym, że za prezesury M. P. wynagrodzenia były wypłacane terminowo, jak również były środki na kontach (...) świadczą również zeznania świadków: R. B. (k.958 akt sprawy), A. J. (k.2318-2318v akt sprawy), P. K. (k.1029 akt sprawy), K. N. (k.230v-231 akt sprawy). Sprzeczny z tezą o trudnej sytuacji finansowej (...) jest również fakt niezwłocznego zwrotu oskarżonemu M. P. (1) wpłacanej kwoty 100.000 zł. niezwłocznie po cofnięciu przez Walne Zgromadzenia (...) zgody na sprzedaż wieżowca (wyjaśnienia oskarżonego M. P. (1) – k.1871v-1874 akt sprawy). Kwestią istotną dla odpowiedzialności karnej oskarżonego M. P. (1) są jednak warunki na jakich miało dojść

do sprzedaży tej nieruchomości. Okoliczności te, w szczególności ustalona cena sprzedaży zostały już opisane w niniejszym uzasadnieniu i do tych rozważań odwołuje się Sąd Apelacyjny. Skutku oczekiwanego przez skarżącą nie może przynieść odwoływanie się do okoliczności, że sprzedaż wieżowca była konsultowana z pozostałymi członkami (...) i pozyskano zgodę Walnego Zgromadzenia (...) na tę transakcję. Podkreślenia bowiem wymaga, że przy pozyskiwaniu owej zgody M. P. przedstawiał nieprawdziwe wiadomości o sytuacji finansowej (...), których finalnym celem była sprzedaż oskarżonemu M. P. (1) przedmiotowej nieruchomości po zaniżonej cenie. Skarżąca deprecjonując wagę przyjęcia nowych członków Stowarzyszenia przed podjęciem uchwały o zgodzie na sprzedaż wieżowca (str.9 apelacji) zdaje się nie dostrzegać tego, kto i w jakich okolicznościach został pozyskany jako członek stowarzyszenia. Część z nich stanowiły osoby znające M. P., również ze studiów (...): świadkowie: I. B. (k.929v-930v akt sprawy), K. S. (k.989 akt sprawy), B. T. (k.1121 akt sprawy) pracownicy lub współpracownicy (...) (dawni lub aktualni): S. A. (k.953 akt sprawy), R. B. (k.958 akt sprawy), Z. G. (k.964 akt sprawy), A. J. (k.2318 akt sprawy), K. k. (1) (k.997 akt sprawy), P. K. (k.326-327, k.1029 akt sprawy), A. L. (k.1034 akt sprawy), I. S. (k.1047-1048 akt sprawy), K. N. (k.1056 akt sprawy), A. T. (k.1066 akt sprawy), M. O. (k.1090 akt sprawy), D. P. (k.937 akt sprawy), W. R. (k.1096 akt sprawy), A. S. (k.1005v-1006 akt sprawy), Z. S. (k.1104 akt sprawy), Ł. S. (k.1114 akt sprawy), M. S. (2) (k.1190 akt sprawy), B. W. (k.1127 akt sprawy),

S. W. (k.1138 akt sprawy), S. W. (1) (k.1143 akt sprawy), S. Z. (k.1151 akt sprawy) lub osoby zupełnie niezwiązane wcześniej z (...): S. G. (1) (k.1010-1011 akt sprawy), J. J. (k.1020v akt sprawy), W. K. (k.1072 akt sprawy), K. K. (k.1595 akt sprawy), W. K. (1) (k.1043v akt sprawy), Z. Ł. (k.1176 akt sprawy), P. Ł. (k.304v-305v akt sprawy), M. P. (1) (k.1871v-1874 akt sprawy), D. W. (k.1080 akt sprawy), R. W. (k.1133 akt sprawy), w tym również znajomi oskarżonego M. P. (1) (T. P. – k.1014v-1015 akt sprawy, D. R. – k.1017v-1018 akt sprawy).

Ad. tირet trzecie. Po przeprowadzonej w sposób pełny i prawidłowy ocenie dowodów zgromadzonych w sprawie, mających znaczenie dla odpowiedzialności karnej oskarżonego M. P. (1), Sąd Okręgowy poczynił prawidłowe ustalenie faktyczne, do których zastosował właściwe przepisy prawa karnego materialnego trafnie uznając, że swoim zachowaniem oskarżony ten wyczerpał znamiona przepisów art.13 § 1 kk w zw. z art.296 § 1, 2 i 3 kk w zw. z art.21 § 2 kk. Nie doszło zatem do obrazy tych przepisów. W przedmiotowej sprawie została wykazana wina obu oskarżonych.

Ad. tირet czwarte. Kara to środek przymusu państwowego wyrażający potępienie zarówno popełnionego czynu, jak i jego sprawcy, stosowany przez Sąd, a więc organ państwowy o konstytucyjnie zagwarantowanej niezawisłości, w regulowanym przez prawo karne postępowaniu, w którym zapewnione są prawa osoby postawionej w stan oskarżenia (w tym możliwość obrony) i zapewniona jest bezstronność rozstrzygnięć (nulla poena sine

iudicio). Wyrazem aktualnej filozofii karania jest systematyka obecnie obowiązującego Kodeksu karnego, a jej jądro w największym skrócie ująć można następująco: „traktuj karę jako środek ostateczny (ultima ratio) i bacz, aby jej dolegliwość nie przekraczała stopnia winy, a po surowszy środek represji karnej sięgaj tylko wtedy, gdy za pomocą łagodniejszego nie da się osiągnąć w stosunku do sprawcy przestępstwa zapobiegawczych i wychowawczych celów kary bądź zadośćuczynić należycie potrzebom w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa”. (patrz: wyrok Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z 5 lipca 2019r. w sprawie II AKa 178/19).

Sąd I instancji ma ustawowo zagwarantowaną swobodę w ferowaniu wyroku, w tym kształtowaniu wymiaru kary. Rolą zaś Sądu odwoławczego w tym zakresie jest kontrola, czy granice swobodnego uznania sędziowskiego, stanowiącego zasadę sądowego wymiaru kary nie zostały przekroczone w rozmiarach nie dających się zaakceptować. Ustawa traktuje jako podstawę odwoławczą tylko taką niewspółmierność kary, która ma charakter rażący (art.438 pkt.4 kpk), a która zachodzić może tylko wówczas, gdy na podstawie ujawnionych okoliczności, które powinny mieć zasadniczy wpływ na wymiar kary, można byłoby przyjąć, iż zachodziłaby wyraźna różnica pomiędzy karą wymierzoną przez Sąd I instancji, a karą, jaką należałoby wymierzyć w instancji odwoławczej w następstwie prawidłowego zastosowania w sprawie dyrektyw wymiaru kary.

Przepis art.53 kk określa cztery ogólne dyrektywy wymiaru kary.

Pierwszą z nich jest dyrektywa winy - Sąd przy wymiarze kary zobowiązany jest badać, aby jej dolegliwość „nie przekraczała stopnia winy”. Stopień winy wyznacza górną granicę dolegliwości związanej z wymierzeniem kary. Nie można, zatem orzec kary, której dolegliwość przekraczałaby stopień winy, chociażby za takim orzeczeniem przemawiały inne dyrektywy, np. prewencji ogólnej czy indywidualnej. Wina pełni w tym ujęciu, funkcję limitującą - wyznaczając górną granicę konkretnej kary.

Na stopień winy wpływają wszelkie okoliczności, które decydują o zakresie swobody sprawcy w wyborze i realizacji zachowania zgodnego z prawem - możliwość rozpoznania faktycznego i społecznego znaczenia czynu, możliwość podjęcia decyzji zachowania w zgodzie z akceptowalnymi normami oraz faktycznego sterowania swoim postępowaniem w wykonaniu podjętej decyzji. Sąd Okręgowy trafnie uwzględnił w swoich rozważaniach kwestię przypisania oskarżonemu winy w odniesieniu do obu przypisanych czynów, poświęcając temu zagadnieniu obszerny wywód (str. 18-19). Wynika z nich jednoznacznie, że nie znalazł żadnych okoliczności, które wyłączałyby winę lub ograniczały jej stopień i ocenę tę należy podzielić.

Sąd Okręgowy nie wskazał w treści uzasadnienia jak ocenił stopień społecznej szkodliwości czynów, ale trafnie podał szereg okoliczności zarówno obciążających, jak i łagodzących.

Kolejną dyrektywą sądowego wymiaru kary wymienioną w art.53

§ 1 kk jest uwzględnienie stopnia społecznej szkodliwości czynu. Na ocenę zaś stopnia społecznej szkodliwości wpływają okoliczności wymienione w art.115 § 2 kk i są to okoliczności przedmiotowe (do nich należą: rodzaj i charakter naruszonego dobra, rozmiar grożącej lub wyrządzonej szkody, sposób i okoliczności działania, waga naruszonych obowiązków) oraz podmiotowe (tj. postać zamiaru, motywacja), jednakże wszystkie związane są z czynem sprawcy. Motywacja i postać zamiaru, mają również wpływ na stopień winy. Natomiast na stopień społecznej szkodliwości czynu nie mają wpływu - jak wynika to z treści art.115 § 2 kk - okoliczności dotyczące sprawcy niezwiązane z czynem przestępczym. Dyrektywa stopnia społecznej szkodliwości ma sprzyjać wymierzeniu kary sprawiedliwej i powinna nie tylko wyznaczyć górny pułap kary współmiernej do stopnia społecznej szkodliwości konkretnego czynu, ale i przeciwdziałać wymierzeniu kary zbyt łagodnej w przypadku znacznej społecznej szkodliwości czynu.

Trzecią dyrektywą sądowego wymiaru kary jest dyrektywa prewencji indywidualnej, tj. uwzględnienie celów zapobiegawczych lub wychowawczych, które ma kara osiągnąć w stosunku do sprawcy. Kara wymierzona zgodnie z dyrektywą prewencji indywidualnej powinna osiągnąć cel zapobiegawczy, a zatem zapobiec popełnieniu w przyszłości przestępstwa przez sprawcę.

Ostatnią dyrektywą sądowego wymiaru kary jest prewencja ogólna, tj. „kształtowanie świadomości prawnej społeczeństwa”. Jest to

dyrektywa pozytywnej prewencji ogólnej, która nie może być pojmowana wyłącznie jako odstraszenie społeczeństwa, a więc wymierzanie konkretnemu sprawcy surowej kary, nawet ponad stopień winy. Tylko, bowiem kara sprawiedliwa, współmierna do stopnia społecznej szkodliwości konkretnego czynu, a przy tym wymierzona w granicach winy sprawcy, może mieć pozytywny wpływ na społeczeństwo, budzić aprobatę dla wymierzonych kar oraz zaufanie do wymiaru sprawiedliwości - i w ten sposób stwarzać warunki do umacniania, i kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa. Orzeczone kary mają bowiem za zadanie wzbudzenie w społeczeństwie przekonania o nieuchronności kary za naruszenie dóbr chronionych prawem i nieopłacalności zamachów na te dobra.

Wskazać również należy, że do orzeczenia kary rażąco surowej może dojść zarówno na skutek niedostrzeżenia istniejących okoliczności łagodzących lub pocyżanie na niekorzyść okoliczności, które za obciążające zostać uznane nie mogą, jak i na skutek nieprzydania należytej wagi dostrzeżonym okolicznościom łagodzącym lub przydanie nadmiernej wagi trafnie ustalonym okolicznościom obciążającym.

Innymi słowy, orzekana kara tylko wówczas osiągnie stawiane przed nią cele, w tym cel w zakresie prewencji ogólnej oraz indywidualnej, gdy zostanie ona ukształtowana zgodnie z tzw. dyrektywą sprawiedliwościową, która nakazuje w ramach sędziowskiego uznania wymierzyć

karę proporcjonalną do stopnia winy oraz społecznej szkodliwości czynu. Nie pozwala ona sędziemu na wymierzenie kary poniżej stopnia winy i społecznej szkodliwości czynu. Nie pozwala również na wymierzenie kary powyżej tych kryteriów. Ponadto podkreślenia wymaga to, że celem kary w ramach prewencji ogólnej jest nie tylko odstraszenie potencjalnych sprawców najcięższych przestępstw, ale przede wszystkim internalizacja norm prawa karnego przez społeczeństwo, budowanie zaufania do działalności wymiaru sprawiedliwości, które jest wynikiem tego, że obywatele dostrzegają, iż w państwie w ostatecznym rozrachunku zwycięża prawo, a sprawca przestępstwa nie uniknie odpowiedzialności oraz kształtowanie świadomości zadośćuczynienia poczuciu sprawiedliwości społecznej, wynikające z tego, że każdy sprawca jest karany w granicach swojej winy. Stąd też kara nie może być postrzegana, jako jedynie forma odwetu (odpłaty sprawcy za popełniony przez niego czyn), czy też w kategoriach narzędzia mającego odstraszać i w ten sposób powstrzymywać przed popełnieniem czynu zabronionego prawem. Musi uwzględniać sposób działania sprawcy, stopień winy oraz stopień społecznej szkodliwości czynu, jego właściwości i warunki osobiste, sposób życia przed popełnieniem przestępstwa, jak też zachowanie po jego dokonaniu, aby można było uznać ją za sprawiedliwą oraz karę, która spełni stawiane przed nią cele wychowawcze oraz zapobiegawcze (vide: wyrok Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia 5 lipca 2019 r., II AKa 178/19).

Przechodząc na grunt rozpoznawanej sprawy wskazać należy, że okoliczności podnoszone przez skarżącą (str.3 apelacji) nie mogą skutkować zmianą w zakresie kary w odniesieniu do oskarżonego M. P. (1) w kierunku postulowanym przez jego obrońcę. Na wstępie podkreślenia wymaga, że czyn przypisany oskarżonemu M. P. (1) zagrożony jest karą pozbawienia wolności od roku do 10 lat i grzywną od 10 do 540 stawek dziennych przy kwocie od 10 do 2000 złotych jedna stawka. Tymczasem wobec oskarżonego M. P. (1) orzeczona została kara roku pozbawienia wolności, a zatem w najniższym ustawowym zagrożeniu, której wykonanie nadto zostało warunkowo zawieszona. Również orzeczonej grzywny w wymiarze 120 stawek dziennych po 100 zł. jedna stawka nie sposób uznać za rażąco surową. Rozwiązanie umowy przedwstępnej skutkowało zatrzymaniem pochodzącego przestępstwa na etapie usiłowania, co Sąd Okręgowy uznał za okoliczność łagodzącą przy wymiarze kary (str.39 uzasadnienia wyroku). Podkreślenia jednak wymaga trafnie dostrzeżona przez Sąd Okręgowy okoliczność, że do wystąpienia szkody nie doszło z powodów niezależnych od oskarżonych (pkt 3.1.6 w zw. z pkt. 3.1.9. str.34, 35 uzasadnienia wyroku). Wskazać w tym miejscu należy na zeznania świadka M. S. (1), który podał, że do sprzedaży nie doszło na wskutek wstrzymania jej przez Komisję Rewizyjną (k.161 akt sprawy). Nie sposób również uznać aby podnoszona przez skarżącą okoliczność przedłożenia przez oskarżonego korespondencji mailowej stanowiła podstawę złagodzenia orzeczonej kary. Nie

sposób bowiem uznać, jak chce tego skarżąca (str.3 apelacji), że oskarżony M. P. (1) przedłożył wszystkie dowody w sprawie. Wskazać w tym miejscu należy, że do wydania korespondencji oskarżony M. P. (1) został zobowiązany żądaniem prokuratora (k.899 akt sprawy); dokonano również przeszukania u tego oskarżonego pozyskując dokumenty związane z przedmiotową sprawą (k.1204-1207 akt sprawy). Skutku oczekiwanego przez skarżącą nie może również przynieść wskazanie, że w korespondencji mailowej oskarżony M. P. (1) zwracał się do M. P. per „Panie Prezesie”. Nie sposób bowiem uznać aby miał to świadczyć o braku koleżeńskich relacji między nimi. O istnieniu takich relacji świadczą bowiem nie tylko zeznania pracowników (...), którzy mieli okazję obserwować te relacje w czasie licznych wizyt oskarżonego M. P. (1) u będącego wówczas prezesem (...) M. P. (zeznania świadków: T. J. – k.216v-217v akt sprawy, K. K. (1) – k.245v-246 akt sprawy, K. N. – k.230v-231 akt sprawy). O koleżeńskim charakterze tej znajomości mającej swój początek na wspólnych studiach (...) (k.877 akt sprawy) świadczą również wyjaśnienia M. P. (k.1888v-1890 akt sprawy) oraz oskarżonego M. P. (1) (k.1694v-1696 akt sprawy)

Apelacja adw. M. J.

Ad. 1. Poczynione już w niniejszym uwagi natury ogólnej dotyczące obrazy art.2 kpk, art.4 kpk, art.5 § 2 kpk i art.7 kpk zachowują aktualność również w odniesieniu do omawianej apelacji. Wobec powyższego brak jest podstaw do ponownego przytaczania w tym miejscu przedstawionej tam argumentacji. Odnosząc się do

zarzutu obrazy art.410 kpk wskazać należy, że obowiązek wynikający z treści tego przepisu związany jest z tym, że sąd rozstrzyga w sprawie, przyjmując za podstawę swej decyzji całokształt okoliczności, ale tylko tych, które zostały ujawnione w toku rozprawy głównej, nawet jeżeli nie będą one stanowiły podstawy ustaleń faktycznych (por.: postanowienia Sądu Najwyższego: z 5 maja 2006r. w sprawie III KK 351/05, z 8 marca 2006r. w sprawie III KK 246/05; wyrok Sądu Najwyższego z 4 kwietnia 2006r. w sprawie IV KK 454/05). Przepis ten określa zatem podstawę dowodową wyroku. Ujawnienie okoliczności następuje zaś w drodze przeprowadzenia dowodów, przede wszystkim bezpośrednio (przesłuchanie osób, zapoznanie się z dowodem rzeczowym przez jego oględziny lub ujawnienie - odczytanie jego treści) albo pośrednio (odczytanie wyjaśnień, zeznań, opinii, ekspertyz, treści dokumentów albo uznanie ich za ujawnione, a także wykonanie czynności procesowych przez sędziego wyznaczonego ze składu orzekającego albo sąd wezwany). Całokształt okoliczności, jako podstawa wyroku, oznacza więc, że orzekający sąd rozstrzygając w sprawie rozważyć musi wszystkie okoliczności, jakie zostały ujawnione, zgodnie z prawem procesowym, w toku rozprawy, ocenić je zgodnie z wymogami określonymi w art. 7 k.p.k., a następnie dokonać ustaleń dotyczących okoliczności istotnych w sprawie, wynikających z dowodów uznanych przez siebie za wiarygodne (por. wyrok Sądu Najwyższego z 26 sierpnia 1998 r. w sprawie IV KKN 324/98). Analiza zarzutów podniesionych w pkt. 1 omawianej apelacji wskazuje,

że skarżący kwestionuje dokonaną przez Sąd I instancji ocenę wskazanych dowodów, co uzasadnia postawienie zarzutu opartego art.7 kpk. Zarzut ten jest niezasadny. Na wstępie, gdyż dotyczy to wszystkich świadków wskazanych przez skarżącego, podkreślenia wymaga to, co już podniesiono w niniejszym uzasadnieniu, istotą czynu przypisanego oskarżonemu M. P. (1) jest próba zakupu wieżowca należącego do (...), nie zaś uniemożliwienia zakupu tej nieruchomości przez E. O..

Ad.1.a) Za całkowicie dowolne uznać należy twierdzenia skarżącego, że świadek E. O. składając zeznania w sprawie kierował się chęcią odwetu na oskarżonych. Przede wszystkim wskazać należy, że omawiana apelacja dotyczy oskarżonego M. P. (1), nie zaś M. P.. Do oskarżonego M. P. (1) należy zatem odnosić podniesione zarzuty. Za całkowicie dowolne uznać należy twierdzenie, że M. P. pozostawał w konflikcie ze świadkiem M. S.. Podnieść również należy, że E. O. nie jest pokrzywdzonym w przedmiotowej sprawie a zatem całkowicie gołosłowne są twierdzenia apelującego jakoby kierował się osobistym interesem składając zeznania w sprawie. Podkreślenia wymaga, że przypisanie winy oskarżonemu M. P. (1) w żaden sposób nie zmieniło sytuacji E. O., gdyż (...) nie sprzedało wieżowca, który obaj chcieli kupić. Stąd opisane na str.4 apelacji zachowanie E. O. na sali sądowej żadną miarą nie może przynieść oczekiwanego przez skarżącego rezultatu. Podobnie jak wskazywanie na poczucie pokrzywdzenia E. O.. Jak już bowiem wskazano w niniejszym

uzasadnieniu, w przedmiotowym postępowaniu nie posiada on statusu osoby pokrzywdzonej.

Ad.1.b) Równie dowolne jest stanowisko skarżącego, kwestionujące dokonaną przez Sąd Okręgowy ocenę wiarygodności zeznań świadka M. S.. Jak już wskazano w niniejszym uzasadnieniu oraz na co trafnie zwrócił uwagę Sąd Okręgowy, relacje łączące świadka z E. O. pozostają bez wpływu na odpowiedzialność karną oskarżonego M. P. (1). Wyjątkowo nietrafny jest argument przekazywania przez M. S. poufnych informacji E. O.. O ile bowiem teza ta nie została w żaden sposób udowodniona w przeprowadzonym postępowaniu karnym, o tyle M. P. został prawomocnie skazany za przekazywanie oskarżonemu M. P. (1) poufnych informacji związanych z (...), również obejmujących nieruchomości, którą zamierzał on kupić.

Ad.1.c) Dokonana przez Sąd I instancji ocena wiarygodności zeznań świadka T. J. była już przedmiotem rozważań w niniejszym uzasadnieniu, przy omawianiu apelacji wniesionej przez drugiego z obrońców oskarżonego M. P. (1) i do tych rozważań Sąd Apelacyjny w tym miejscu odwołuje się. Niezależnie od tego, że Sąd Okręgowy odmiennie niż skarżący postrzega postawę świadka T. J. wskazać należy, że jego – jak sugeruje skarżący – postawa mająca na celu nie poniesienie odpowiedzialności karnej w żadne sposób nie wpływa na odpowiedzialność oskarżonego M. P. (1). Podkreślenia w tym miejscu wymaga, że działania związane z wieżowcem przy ul. (...) M. P. podejmował z oskarżonym

M. P. (1), o czymś świadczy choćby ich korespondencja mailowa oraz okoliczności powołania świadka M. B. do określenia wartości tej nieruchomości. Sprzecznym z ustaleniami Sądu Okręgowego (których skarżący nie kwestionuje w wywiedzionej apelacji) i noszącym cechy dowolności (nie zostały bowiem poparte żadnym dowodem) są twierdzenia skarżącego (str.5 apelacji), że T. J. koniunkturalnie zrezygnował z funkcji członka zarządu aby odsunąć od siebie wszelkie zarzuty a następnie powrócił do sprawowania tej funkcji. Jak już wskazano w niniejszym uzasadnieniu, świadek T. J. początkowo w pełni aprobował działania podejmowane przez M. P., który został wybrany prezesem (...). Wskazano również już, że niektóre działania restrukturyzacyjne zostały ocenione pozytywnie i funkcjonowały również po zmianie na stanowisku prezesa. To utrudnianie pozyskiwania informacji związanych z funkcjonowaniem (...) oraz zamiar sprzedania części nieruchomości tego podmiotu oskarżonemu M. P. (1) po zaniżonej cenie spowodowało rezygnację z funkcji, zawiadomienie rady nadzorczej i uchylenie uchwały o zgodzie na sprzedaż nieruchomości, którą zainteresowany był oskarżony M. P. (1).

Ad.2.a) Sąd Apelacyjny nie podziela stanowiska skarżącego, że Sąd Okręgowy dokonał błędnego ustalenia faktycznego w zakresie kwoty jaką E. O. proponował za zakup nieruchomości przy ul. (...) w T.. Analizując poczynione na str.5-6 apelacji wyliczenia wskazać należy, że skarżący pominął ten istotny szczegół, że kwota 500.000 Euro podana była netto, zaś

Sąd Okręgowy wyliczając wartość tej oferty w złotych wskazał cenę brutto. Stąd wyliczenia poczynione przez Sąd I instancji, biorąc pod uwagę niesporny kurs Euro na 24 października 2016r. uznać należy za w pełni trafne. Skarżący bowiem kwotę w złotych wyliczył od kwoty netto. Niezależnie od powyższego wskazać należy, że rozważania te nie mają zasadniczego znaczenia, w szczególności na określoną w zaskarżonym orzeczeniu wartość szkody jaką oskarżony M. P. (1) usiłował wyrządzić inkryminowanym zachowaniem, gdyż zarówno oskarżyciel publiczny, jak i Sąd I instancji szkodę tę określili odnosząc się do wartości nieruchomości określonej przez niezależnego rzeczoznawcę.

Ad.2.b) Skarżący w nieuprawniony sposób podważa wnioski operatu szacunkowego sporządzonego przez D. J., wskazując całkowicie dowolnie, że jest to wartość niewłaściwa, a rzeczywista wartość nieruchomości nie przekracza kwoty zaproponowanej przez oskarżonego M. P. (1) (str.6 apelacji). Odnosząc się do innych ofert skarżący popada w sprzeczność z apelacją drugiego z obrońców oskarżonego M. P. (1), który w wywiedzionym środku odwoławczym forsował tezę o braku innych oferentów. Oferta oskarżonego M. P. (1) opierała się na operacie szacunkowym sporządzonym na jego zlecenie przez M. B.. Wyceny tej żadną miarą nie sposób uznać za rzetelną i wiarygodną. Wynika to zarówno z treści zeznań świadka, które wskazują, że określona przez niego wartość ulegała zmianom wraz z uwagami i oczekiwaniami M. P. (k.299v-300 akt sprawy), jak i z opinii komisji arbitrażowej

przy (...) Federacji (...) o tym operacie, który uznano za zawierający liczne błędy istotne i mające wpływ na wartość rynkową wycenianej nieruchomości, nie spełniający wymogów ustawy i jako taki został zdyskwalifikowany jako operat szacunkowy (k.1321-1349 akt sprawy).

Skutku oczekiwanego przez skarżącego nie może przynieść odwoływanie się do wartości innej nieruchomości (...) oraz kwoty za jaką została sprzedana, gdyż przedmiotem zarzutu przypisanego oskarżonemu M. P. (1) w zaskarżonym orzeczeniu jest ściśle określona, inna nieruchomość. Wskazać jednak w tym należy na zasadniczą różnicę między obu nieruchomościami. Budynek stolarni generował koszty nie przynosząc zysku, co wynika z niekwestionowanych przez skarżącego zeznań świadków: T. J. (k.2317 akt sprawy), K. N. (k.230v akt sprawy). Tymczasem wieżowiec nie jest tego typu nieruchomością, gdyż przynosi zyski, podobnie jak budynek przy ul. (...), który również nie został sprzedany przez (...). Nie zasługuje zatem na aprobatę pogląd skarżącego, że skoro budynek stolarni sprzedano za kwotę niższą niż określona w operacie szacunkowym, oskarżonego M. P. (1) należy uniewinnić od przypisanego mu czynu.

Ad.2.c) Nie ma racji skarżący kwestionując prawidłowość ustalenia Sądu Okręgowego, że kondycja finansowa (...) był stabilna. Stabilna bowiem to „niezmieniająca się przez dłuższy czas” (tak: Słownik Języka Polskiego PWN). Nie jest to jednoznaczne z „dobrą kondycją finansową”. Zatem wskazana przez skarżącego (str.6

apelacji) strata (...) nie może przynieść oczekiwanego przez niego rezultatu. Podobnie jak cytowanie zeznań świadka P. K., który wskazał na opóźnienia w płatnościach (str.7 apelacji). Poza sporem pozostaje bowiem, że (...) miało opóźnienia w płatnościach na rzecz swoich kontrahentów. Ponieważ jednak stan ten był właśnie stabilny, (...) wypracowało metody rozliczania się z kontrahentami. Świadczą o tym choćby niekwestionowane w tym zakresie zeznania M. S., która zajmował się w tym zakresie kontaktami z wierzycielami (...). Zgromadzony w sprawie materiał dowodowy wskazuje na zatajanie przez M. P. kondycji finansowej (...), co uniemożliwiło podjęcie przez M. S. działań zmierzających do porozumienia z wierzycielami, a skutkowało pozbawieniem (...) na pewien czas dostępu do mediów. Działania te miały na celu wytworzenie wrażenia, że sytuacja finansowa (...) jest krytyczna i tylko sprzedaż wieżowca oskarżonemu M. P. (1) za wskazaną przez niego cenę (prezes M. P. nie informował bowiem o istnieniu innych chętnych na zakup) może uratować finanse (...). Nie ma również racji skarżący twierdząc, że kwota 100.000 zł. wpłacona przez oskarżonego M. P. (1) na poczet przyszłego zakupu nieruchomości pozwoliła na uregulowanie najpilniejszych zaległości płatniczych (...). Jak wynika bowiem z zeznań świadków: K. N. (k.231 akt sprawy) i E. W. (k.1607v-1608v akt sprawy), na koncie (...) były środki na regulowanie należności, a kolejne sukcesywnie wpływały. Okoliczności te potwierdza również fakt, że po nie dojściu do skutku umowy sprzedaży wieżowca, (...) niezwłocznie zwrócił oskarżonemu M. P. (1) wpłaconą kwotę. Gdyby

zatem została ona przeznaczona na spłatę najpilniejszych zaległości, a (...) nie dysponowałby środkami finansowymi, do zwrotu oskarżonemu M. P. (1) owych 100.000 zł. nie mogłoby dojść.

Aprobaty Sądu odwoławczego nie zyskał również zarzut wybiórczej oceny materiału dowodowego przez Sąd I instancji (str.2 apelacji). Skarżący nie wskazał jakich dowodów sąd ten nie ocenił, w szczególności korzystnych dla oskarżonego. To bowiem, że sąd orzekający nie daje wiary dowodowi, który strona uznaje za wiarygodny nie jest tożsame z uznaniem, że sąd dokonał wybiórczej oceny dowodów. Sąd ma obowiązek ocenić wszystkie przeprowadzone dowody w sposób swobodny, zgodny z zasadami określonymi w art.7 kpk. Nie jest przy tym zobowiązany czynić ustaleń faktycznych w oparciu o dowody najkorzystniejsze dla oskarżonego.

Wnioski

Apelacja adv. E. S.

1. Zmiana zaskarżonego wyroku Sądu I instancji poprzez uniewinnienie oskarżonego M. P. (1) od zarzucanego mu czynu,

względnie z ostrożności procesowej, w przypadku uznania winy oskarżonego M. P. (1):

2. odstąpienie od wymierzenia oskarżonemu kary na podstawie art. 296§5 k.k., lub zastosowanie nadzwyczajnego złagodzenia kary na podstawie art. 21§3 k.k.

Apelacja adv. M. J.

zasadny

częściowo zasadny

niezasadny

zasadny

częściowo zasadny

niezasadny

zasadny

częściowo zasadny

niezasadny

zasadny

częściowo zasadny

- zmiana zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego, ewentualnie - uchylenie wyroku Sądu I instancji i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.	# niezasadny	
Zwięźle o powodach uznania wniosków za zasadne, częściowo zasadne albo niezasadne.		
Apelacja adw. E. S. Ad.1. Nietrafność zarzutów apelacyjnych. Ad.2. Przepis § 5 art.296 kpk nie może mieć zastosowania w przedmiotowej sprawie skoro pochod przestępstwa zakończył się na etapie usiłowania. Brak jest również podstaw do uznania, że zasadnym byłoby zastosowanie wobec oskarżonego M. P. (1) instytucji nadzwyczajnego złagodzenia kary w oparciu o przepis art.21 § 3 kk, skoro – jak prawidłowo ustalił Sąd Okręgowy – oskarżony ten odgrywał istotną rolę w przestępstwie. Apelacja adw. M. J. Ad. tiret pierwsze. Nietrafność zarzutów apelacyjnych. Ad. tiret drugie. Brak jest podstaw do uznania, że zachodzą przesłanki do uchylenia zaskarżonego orzeczenia i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji. Wniosek o charakterze kasatoryjnym nie jest zasadny wobec niezasadności podniesionych zarzutów. Na marginesie zatem jedynie wskazać należy, że		

wniosek ten nie został w żaden sposób umotywowany. Podkreślenia tymczasem wymaga, że zgodnie z aktualnym oraz mającym zastosowanie w przedmiotowej sprawie brzmieniem przepisu art.437 § 2 kpk, uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania może nastąpić wyłącznie w wypadkach wskazanych w art.439 § 1 kk (skarżący nie podniósł takiego zarzutu, a Sąd odwoławczy nie stwierdza zaistnienia bezwzględnej przyczyny odwoławczej) i art.454 kk (nie ma zastosowania w przedmiotowej sprawie) lub jeżeli jest konieczne przeprowadzenie na nowo przewodu w całości (skarżący nie wskazał okoliczności świadczących o takiej potrzebie, a Sąd odwoławczy nie stwierdza ich zaistnienia).

1OKOLICZNOŚCI UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU	PODLEGAJĄCE
1.	Nie dotyczy
Zwiąże o powodach uwzględnienia okoliczności	
Nie dotyczy	
1ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO	
0.15.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji	
0.11.	Przedmiot utrzymania w mocy
0.1Zaskarżony wyrok.	
Zwiąże o powodach utrzymania w mocy	

Nietrafność zarzutów apelacyjnych. Brak przesłanek z art.439 § 1 kpk i art.440 kpk.	
0.15.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji	
0.0.11.	Przedmiot i zakres zmiany
0.0.1Nie dotyczy	
Zwiążle o powodach zmiany	
Nie dotyczy	

0.15.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji		
0.15.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia		
1.1.	Nie dotyczy	# art. 439 k.p.k.
Zwiążle o powodach uchylenia		
Nie dotyczy		
2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwiążle o powodach uchylenia		
Nie dotyczy		
3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwiążle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem		

szczególnej podstawy prawnej umorzenia		
Nie dotyczy		
4.1.	Nie dotyczy	# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia		
Nie dotyczy		
0.15.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania		
Nie dotyczy		
0.15.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
	Nie dotyczy	
1Koszty Procesu		

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
II.	Na mocy przepisu art.626 § 1 kpk, art. 1, art.2 ust. 1 pkt 3, art. 3 ust.1, art.6 ustawy z 23 czerwca 1973r. o opłatach w sprawach karnych Sąd Apelacyjny wymierzył oskarżonemu M. P. i M. P. (1) opłaty za drugą instancję w wysokości po 2.580 zł. oraz obciążył każdego z nich połową wydatków postępowania odwoławczego. Uznał bowiem, że brak jest podstaw do zwolnienia ich od obowiązku ich ponoszenia.

1PODPISY

1.3. Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	1.		
Podmiot wnoszący apelację	Obrońca oskarżonego M. P. (1), adw. E. S.		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Wina, kara		
0.11.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.11.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		

#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
0.11.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana

1.3. Granice zaskarżenia	

Kolejny numer załącznika	2.		
Podmiot wnoszący apelację	Obrońca oskarżonego M. P. (1) – adw. M. J.		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	wina		
0.11.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.11.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany		

	w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
0.11.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana